

Kövér László Magyar Országgyűlés elnöke

DÉLVIDÉKI MAGYAR GOLGOTA

*Részletek a 2012. november 25-én az Országházban
elhangzott beszédből*

„A délvidéki magyarok mártíriumára emlékezve nehéz politikusként szólni. **Azért nehéz, mert a politikától, a magyar és szerb politikusoktól már régen nem szavakat, hanem tetteket várnak azok, akik évtizedek óta hiába kérik, hogy legyilkolt családtagjaik, rokonaik, nemzettársaik végtisztességet kapjanak.**

Délvidék magyarsága és a velük együtt-

érző minden magyar ember a nagyvilágban azt várja, hogy az 1944-45-ben történt magyarok elleni genocídium bűne ne teljesedjen be.

Mert a bűn – tisztelt Hölgyeim és Uraim – nem akkor teljesedik be, amikor azt elkövetik, hanem akkor, amikor megtánnak – illetve kényszerből vagy gyarlóságból megtanulunk együtt élni a ko-

rábban elkövetett bűnnel. A délvidéki magyarok tízezrei ellen elkövetett kommunista népirtás bűn volt.

Ennek megállapításához és kimondásához nem szükséges semmi más csak józan ész és keresztény erkölcs.

Nem szükséges, hogy a magyar és szerb utókor, politikusok és történészek számháborút folytassanak egymással, nem szükséges áldozati véralgebrát folytatni, nem szükséges kölcsönös szenvedéstörténeti versengésbe fogni, és nem szükséges bármikor visszájára fordítható történelmi okozati összefüggésekbe bonyolódni.

Mindez nem szükséges ahhoz – Hölgyeim és Uraim – hogy józan eszünk és keresztény erkölcsünk alapján megállapíthassuk: **ami 1944-45 fordulóján a délvidéki magyarsággal történt, az Isten és ember előtt is bűn volt.”**

„A szabadság az, ha szabadságunkban áll kimondani, hogy kettő meg kettő négy. Ha ezt megtehetjük, minden egyéb magától következik – mondta George Orwell, aki abban a korban, amikor a délvidéki magyarokat éppen lemészárolták elvonult egy magányos szigetre a skót partok mentén és látnokként megírta az 1984 című regényében azt a világot, amely a II. világháború után rabul ejtette Kelet-Európát, benne a szerbek és magyarokat, Jugoszláviát és Magyarországot egyaránt. Orwell regényének lapjain képzeletben életre kelt például egy olyan Béke-Minisztérium, amely a háborúval foglalkozik, egy olyan Igazságügyi minisztérium, amely hazugságokkal foglalkozik, egy olyan Szeretetminisztérium amely kínzással foglalkozik. Mindeközben pedig Jugoszláviában valóságosan működésbe lépett a Jugoszláv Népfelszabadító Tanács amely a Nép rabságba döntésével és megtizedelésével foglalkozott. Így köszöntött ránk, szerbekre és magyarokra a kom-

„A filozófus azt mondja, hogy a bűn nem a büntetéssel tartozik össze, hanem a létrontás jóvátételével. Hiszen csak azzal áll helyre a rend. A Délvidéki tragédia a rend nélküli világ igazságtalansága. Egy esztét vesztett század bosszú-matematikája. Számok és számszerűségek. 5, 20, 34 vagy 50. A nagyságrendtől várjuk a katarzist. És közben nem hisszük, hogy egy, hogy egyetlen egy elvesztésével is elmúlik az igazság.” „A valódi kérdés az emlékezet és az emlékezés. Az, hogy az iszonyatról hogyan lehet beszélni, az, hogy a szenttelen adat miként idézi az igazságot. Vérengzés, tömeggyilkosság, bosszú. Népiirtás, megtorlás, kivégzés. Vajon van-e öt vagy 45 ezer szavunk a kegyetlenségre? Mert ma is ezerszeres a fájdalom, és több tízezerszeres a szenvedés, amiről szólni kell. Ma az emléktelen, a vak, a pusztító tettek igazságveszejtő, fékevesztett történelméről lesz, szó. Ahol halál vélt igazolni halált, és bűn büntetett bűnt.” „Ártatlanok. Civilek, gyermekek, nők, férfiak. Elképzelhetetlen mértékben, emlékezhetségtelen számban. Mert nincs szám, soha nincs pontos szám. Mintha a történelem azt mutatná: a nagy fájdalmakat nem lehet számba venni. Adat van, jelentés, emlékezés. A borzalmak emlékképei, az eszeveszett emberdúlás nyomai. Az értelmetlen veszteségek tomboló történelmet írnak. Olyat, amelyben eltűnik az emberi élet, méltóság és jövő. Amelyben a bűnt büntetik, és nem jóváteszik.” „A délvidéki magyarok helyzetét, valamint a Jugoszlávia és Magyarország közötti államközi kapcsolatok alakulását már ekkor is és a későbbiekben még inkább befolyásolja a mindenkori nagypolitika alakulása. Jobb tendenciákat elhidegítés, majd konzolidáció követ. De a kínos kérdések, ahogyan a politika fogalmaz, megoldása nem kiegyenlített. Elismerés és feltárás az egyik, tagadás és tényminimalizálás a másik oldalon. Pedig az igazságot nem lehet mérlegre tenni, mert nem viszonylagos.”

Pálincás József, a MTA elnöke 2011. nov. 25.

munizmus orwelli szabályok szerinti világa. Négy évtizedig tartott ez a világ, és 1989-90-ben bekövetkezett összeomlásáig még ki sem lehetett mondani – miként azt Orwell a szabadságfok mércéjeként ajánlotta – hogy kettő meg kettő az négy: azaz nem lehetett kimondani, hogy a bűn az bűn.

Aztán kommunizmus orwelli világa után másik világ következett, a napjaink világa. Ebben a világban talán már kimondható, hogy kettő meg kettő az négy, azaz kimondható hogy a bűn az bűn, de – miként a délvidéki magyarok tragédiájának elmúlt húsz éves utótörténete mutatja – van, amikorr abból valójában semmi sem következik.

Fentiek nyomán, Orwelllel együtt kérdezhetnénk szerbet és magyart egyaránt: **valóban szabadok vagytok? Ha a bűn felismeréséből és kimondásából semmi nem következik, akkor lehet-e szabad akár a bűnt tagadó, akár a bűntől szenvedő? Ha bűn felismeréséből és kimondásából semmi nem következik, akkor a szabadság nem más mint szolgaság, úgy ahogy azt Orwell megírta.** A kollektív bűnösség jegyében, etnikai elven, ember-telen kegyetlenséggel lemészárolt ártatlan magyarok csontjai ma is dögtemetők és szeméttelpek alatt hevernek, a koponyáik fölött állított kereszteteket sorra leverik.”

Ükunokák a verbászi tömegsírál 2012. március 31.

Szabó Dénes hűgával

Szabó Dénes családja

Magyarkanizsa városháza, itt kínozták halálra Szabó Dénest

„Az emberek különfélék, de a méltóságuk ugyanaz. Csak egyféle értéke van az életnek, ugyanazon tisztesség jár mindenkinek. Bizakodva gondolkodom arra, hogy a sok jó szándék, ami mégiscsak megvan, az újonnan tapasztalható odafigyelés és a történelmi akarattal segít végre valódi emléket állítani az ártatlan magyar áldozatoknak, akik pusztán nemzeti hovatartozásukért járták meg a poklot.”

Schmittné Makray Katalin

„Azt tapasztaljuk, azoknak a nemzeteknek, akik vesztesként kerültek ki a második világháborúból, mintha kevesebb tétovázásra lett volna szükségük ahhoz, hogy szembenézzenek saját nemzeti történelmük árnyaival, mint a győzteseknek. Olykor olyan érzése van az embernek, mintha még mindig Sztálin axiómája érvényesülne, miszerint a gyenge mindig bűnös, még ha ártatlan is. Erre a machiavellista cinizmusra azonban tartós európai jövőt építeni aligha lehet.”

Csorba Béla

„Az elmúlt, lassan már száz évnyi kisebbségi magyar léthelyzet folyamatosan a többségi nyomásról, a finomabb vagy erőszakosabb beolvasztási kísérletekről szólt. Kétségteljesen a legkegyetlenebb e téren az 1944-es partizán megtorlás volt, amely mélyen beleivódott népünk kollektív emlékezetébe. Bár 1990 előtt nekünk, utódoknak apáink soha sem beszéltek erről, mégis benne volt mindig is a gyász, a megtört lélek jele a szemükben.”

Zsoldos Ferenc (Civil) kurázsi 2012.3.29)

„Az áldozatok többsége a magyar nemzetséghez tartozó békés és sok esetben példamutatóan segítőkész ember volt, akiknek egyetlen bűnük a nemzeti hovatartozásuk volt! Tudjuk, hogy a többi nemzetséghez tartozók (németek, horvátok) bűne szintén ez volt, s hogy a kb. 5 százalék kivégzett szerb azért járt így, mert a legtöbb esetben a saját szerb szomszédja szerint tudott magyarul, vagy látták, amint magyar emberrel magyar nyelven beszélget az utcán!”

Mérey Emma